

ABBI GLINES

Hun spel

~ Sweet Little Lies-serie 4 ~

Lief, sexy en
hartverwarmend

ROMAN

Proloog

Marty - tien jaar geleden

Hoe mensen het leven aankonden zonder dat ze een dubbelganger achter de hand hadden, was me een raadsel. Het leek me echt balen om niet op twee plaatsen tegelijk te kunnen zijn. Ik leed er dan ook niet bepaald onder dat ik een tweelingbroer had die mijn evenbeeld was. Toen ik klein was, had ik vaak medelijden gehad met andere kinderen. Zij waren eenzaam of verveelden zich zonder vriend in de buurt. Maar Mack was er altijd. Wij hadden elkaar.

En nu we op de middelbare school zaten, kwam het nog steeds goed van pas. Zoals vandaag bijvoorbeeld. Mack had nog iets van me tegoed omdat hij twee weken geleden mijn biologieproefwerk had gemaakt terwijl ik spijbelde zodat ik in de rij kon gaan staan om de tickets voor het concert van 3 Doors Down te scoren toen die om tien uur 's morgens in de verkoop gingen. En dat was de reden waarom ik Melanie Trainer niet mee uit had gevraagd vanavond zoals gepland. Ik wilde Melanie héél graag mee uit vragen.

Ze was nu al een week aan het flirten en signalen aan het afgeven en ik wist van de verhalen die gozers in de sportzaal vertelden dat Melanie, die in haar eindexamenjaar zat, graag uit de kleren ging in de laadbak van een pick-uptruck. Mack had echt iets goed te maken nu ik alles wat zij me te bieden had zou mislopen.

Ik kende Mary Grace Whitehouse niet. Ik had nog nooit een woord met haar gewisseld. Ze was een rustig type, haalde goede cijfers, deed vrijwilligerswerk, geloof ik, en gedroeg zich alsof ze niet kon wachten om aan school te ontsnappen. Ze ging nooit

naar feestjes of wedstrijden en deed nooit iets voor de lol. De enige plek waar ik Mary Grace ooit zag, was op de eerste rij waar ze tijdens al haar lessen zat. Aandachtig luisterend.

Vanwege alles wat ik wist over Mary Grace, vroeg ik me af hoe het in godsnaam mogelijk was dat Mack een date met haar had, waarvoor ik nu dus in zijn plaats moest komen opdraven. Hij had me een sms gestuurd met de vraag of ik vanmiddag rond vijf uur bij Mary Grace thuis kon zijn. Verder geen tekst en uitleg, behalve dat hij iets belangrijkers te doen had, maar dat het geen optie was om simpelweg niet te komen opdagen voor de afspraak met Mary Grace.

Het voelde als een zonde om een meisje zoals zij maar gewoon te laten zitten. Dat snapte ik wel. Bovendien, als ik dit deed, stonden Mack en ik weer quitte en was ik hem niets meer verschuldigd. Hij zou het ook voor mij hebben gedaan. Ik betwijfelde of Mary Grace en ik ook maar iets zouden hebben om over te praten, maar dat zou voor Mack en haar niet anders zijn geweest. Het zou sowieso een waardeloze date zijn geworden. Ik voelde geen enkele druk om dit memorabel te maken voor haar. Het moest gewoon even afgehandeld worden en klaar.

Het huis waarin ze woonde, zag eruit als iets wat op een wenskaart van Hallmark thuishoorde. Net als Mary Grace zelf. Ik klopte op de deur en hoopte dat dit zelfs nog korter ging duren dan ik had verwacht. Er was nog steeds een kans dat ik Melanie zou kunnen bellen.

De deur ging open en ik hoefde gelukkig niet over koetjes en kalfjes te praten met ouders of irritante jongere broertjes of zusjes. Voor mij stond Mary Grace, in een simpele roze zomerjurk die precies tot op haar knieën viel. Hoewel ze gekleed was alsof haar moeder nog altijd haar kleren uitkoos, was haar lichtblonde haar een blikvanger. Het hing over haar rechterschouder en krulde

licht aan de uiteinden. Haar blote schouders waren zongebruind met her en der sproeten.

Het roze glanslaagje op haar volle lippen leidde me af, want van zo dichtbij was het moeilijk om niet naar haar lippen te kijken en erover te fantaseren. Misschien had Mack haar daarom mee uit gevraagd. Hij had haar op school van zo dichtbij gezien en eens goed gekeken hoe ze eruitzag, in plaats van haar af te schrijven omdat ze intelligent was. Zelf had ik het type studiebol nooit bepaald opwindend gevonden.

‘Je bent op tijd,’ zei Mary Grace met een verbaasde maar beleefde glimlach. Ze had verwacht dat Mack te laat zou komen. Ze had in elk geval geen verkeerd beeld van wie hij was.

‘Tja, eh, nou ja, ik wilde je niet laten wachten,’ stamelde ik, want ik moest nog steeds wennen aan het feit dat Mary Grace aantrekkelijk was.

Ze haalde haar linkerschouder even op. ‘Maakt niet uit, hoor. Ik had geen andere plannen voor vandaag. Het hoeft waarschijnlijk ook niet zo lang te duren om een opzet te maken voor ons project,’ zei ze, terwijl ze een stap naar achteren deed alsof ze van me verwachtte dat ik zou binnenkomen.

Project? Ik bleef even staan en stapte toen naar binnen. In één oogopslag stelde ik vast dat de stijl van haar huis bij Mary Grace paste. Het was even perfect en gepolijst als zij.

‘Precies, het hoeft niet zo lang te duren,’ beaamde ik, maar ik had geen idee waar ik precies mee instemde. Ik begon in te zien dat Mack me helemaal niet hierheen had gestuurd om voor hem in te vallen op een date. Dit was iets voor school. Hij had Mary Grace als partner en daarom was ik hier.

‘Mijn ouders komen pas over twee uur thuis. We kunnen de eetkamertafel wel gebruiken. Dat is makkelijker,’ legde ze uit, met plotseling roze wangen, alsof ze iets gênants had gezegd.

Haar blos was schattig. Ik kreeg zin om een kus op een van haar wangen te geven of haar wang aan te raken om te voelen of ze warm was. ‘Ga jij maar voor,’ zei ik, want ik had het gevoel dat ze een soort aanmoediging nodig had. Ze was zichtbaar nerveus en ik vroeg me af hoe zo’n knap meisje zo nerveus kon zijn in de nabijheid van een jongen. Maar ik zat al sinds de basisschool bij Mary Grace op school en we hadden nog nooit een woord gewisseld. Ik wist dat ze niet veel vrienden had en geen sociaal leven.

Ik liep achter haar aan naar een grote kamer met in het midden een kroonluchter zoals ik die alleen van televisie kende. Eronder stond een tafel die groot genoeg was voor een stuk of vijftien mensen. Dat was raar, want ik had geen idee hoeveel broers en zussen Mary Grace had, maar ik betwijfelde of het er zó veel waren.

Het tafelloppervlak was bedekt met notitieblaadjes, en toen ik dichterbij kwam, zag ik dat er dingen op geschreven stonden. In een keurig, volmaakt handschrift. Het leek erop dat ze hier de hele middag aan gewerkt had. Ze had niet gewacht tot Mack of ik er was. Ze rekende er niet op dat mijn broer een grote hulp zou zijn.

Ze had gelijk. Dat zou hij ook niet zijn.

‘Ik heb de aantekeningen die mevrouw Ford ons in de les heeft gegeven uitgeschreven op aparte notitieblaadjes en ze op volgorde naast elkaar gelegd. We kunnen er stap voor stap doorheen werken. Dat is efficiënter, volgens mij.’

Ik was ervan overtuigd dat haar plan bijzonder efficiënt was. ‘Zo ziet het er wel uit,’ beaamde ik. Weer bloosde ze, en ik besefte dat ze dacht dat ik de spot met haar dreef. Dat was niet zo. Dat was helemaal niet wat ik bedoelde. Ik was onder de indruk van haar. Het meisje dat ik al het grootste deel van mijn schoolleven negeerde, was nu ineens intrigerend. ‘Wat vind je van patat en milkshakes?’ vroeg ik aan haar, voordat ik er goed over had nagedacht.

Er ontstond een kleine fronsrimpel op haar voorhoofd. ‘Patat en milkshakes?’ herhaalde ze, alsof ze niet zeker wist of ze me wel goed had verstaan.

Ik knikte. ‘Ja. Ik vind patat en milkshakes lekker. Samen. Extreem lekker. Zullen we wat halen voordat we hieraan beginnen?’

Grote blauwe ogen werden opengesperd, en heel even dacht ik dat ze nee zou gaan zeggen. Me eraan zou herinneren waarom we hier waren. Maar in plaats daarvan, na de allerlangste stilte in de geschiedenis, knikte Mary Grace. ‘Ik lust graag patat. En milkshakes. Allebei.’

De grijns die op mijn gezicht verscheen moest wel een afspiegeling zijn van mijn opluchting, opwinding en mijn eigen verdomde schrik. Waar was ik mee bezig? Ik had geen flauw idee, maar ik wilde Mary Grace graag leren kennen. Ik wilde haar junkfood zien eten en haar horen lachen. Waarom? Ik had werkelijk geen idee. Maar de behoefte was er ineens. En het enige wat ervoor nodig was geweest, waren een blos, gebruinde schouders met schattige sproeten en een volmaakt handschrift.

Ik was verdomme mijn verstand verloren.

I

Acht jaar geleden

De dag dat ik vrij was om te gaan, om als de sodemieter te maken dat ik hier wegkwam, was aangebroken. Het was zover. En ik was er niet blij mee. Ik had een misselijkmakende knoop in mijn maag. Het afscheid kwam eraan, maar het kwam verdomme veel te snel. Ik was er niet klaar voor. De afgelopen zes maanden was ik telkens van onderwerp veranderd wanneer Mary Grace was begonnen over onze plannen. Ik wist dat het haar stoorde, maar als we het er niet over hadden, zou het ook niet gebeuren.

Maar het gebeurde wel degelijk. Hier en nu, verdomme.

Ik stond op het sportveld te kijken naar Mary Grace die op me af kwam lopen met haar grote, stralende glimlach. Het knalrood van haar baret en toga stond goed bij haar blonde haar. Overall waar ze ging, ging het licht aan.

‘Het zit erop, bro. Glimlach verdomme gewoon. Zij glimlacht. Ik ben zo verrekte blij dat we hier weg kunnen dat ik wel achterwaartse salto’s zou kunnen maken. Wees in godsnaam blij,’ zei Mack, en hij gaf me een por in mijn zij met zijn elleboog.

Ik zou hem hier de schuld van kunnen geven. Als hij me er twee jaar geleden niet op uit had gestuurd om te doen alsof ik hem was, zou ik Mary Grace waarschijnlijk nooit hebben leren kennen. Dat idee bezorgde me een scherpe pijn in mijn borst. Nee, ik was niet van plan om hem ergens de schuld van te geven. Het idee dat ik nooit van Mary Grace zou zijn gaan houden, was iets waar ik niet aan wilde denken.

‘Ze is straks dertienhonderd kilometer bij me vandaan.’ Het was voor het eerst dat ik het hardop uitsprak. Voor het eerst dat ik on-

der woorden bracht wat er ging gebeuren met Mary Grace en mij.

‘Ja, en ze zal het meest trouwe vriendinnetje ooit zijn dat gaat studeren. Die meid houdt er normen en waarden op na waar Moeder Teresa nog jaloers op zou zijn,’ zei Mack met een grijns.

‘Het is geen kwestie van jaloezie,’ beet ik hem toe. ‘Het is de afstand. Ik wil niet zonder haar zijn.’

‘Je hebt een volledige studiebeurs om American football te gaan spelen in fucking Georgia. Jij gaat naar Georgia. Zij gaat naar Yale. Jullie overleven het verdomme allebei wel.’

Yale was geen optie voor mij. Evenmin kon ik van haar vragen om de toekomst op te geven waar ze al naartoe werkte sinds ze kon lopen. Zij ging naar Yale. Ik ging naar een regionale universiteit. Twee verschillende werelden. Deze zomer was het enige wat we nog hadden. In de komende vier jaar, althans. Ik wist dat afstand niets zou veranderen aan mijn gevoelens. Ik zou mijn leven lang van haar blijven houden. Zij was alles wat ik wilde. Dat zou altijd zo blijven.

‘We hebben het geflikt, jongens,’ zei ze toen ze bij ons kwam.

‘Tijd voor een feestje!’ antwoordde Mack, en hij sloeg zijn arm om haar schouders.

Mary Grace rolde met haar ogen en glimlachte. Mack en zij konden goed met elkaar opschieten. Ze vond zijn losbandigheid amusant. Als ze die eerste avond dat ik haar kuste had gedacht dat ik Mack was, zou ik nu misschien jaloers zijn geweest. Maar toen ik die avond wegliep, met een rotgevoel omdat ze niet wist wie ik was, zei ze zacht: ‘Welterusten, Marty.’

Ik denk dat ik op dat moment verliefd op haar ben geworden. Ik kon me de tijd niet meer herinneren dat ik niet verliefd was op Mary Grace. Het was die erkenning; ze had verder gekeken dan onze gezichten en mij gezien. Niet Mack. Het was dat moment dat indruk op me had gemaakt. Me was bijgebleven.

‘Glimlach, Marty. Wees blij. Alleen vanavond. Het is zomer.

Verdrietig zijn kan later nog wel. Laten we genieten van deze tijd voordat alles anders wordt,' zei Mary Grace, en ze liep bij Mack vandaan en in mijn armen.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Maar ik zou het proberen, voor haar. 'Oké.' Het was het enige wat ik kon uitbrengen vanwege de brok in mijn keel.

Mack schudde vol walging zijn hoofd. 'Ik zou dolgraag willen blijven staan kijken naar dit kleffe gedoe, maar ik heb plannen. Stuur maar een berichtje als jullie later nog ergens willen afspreken. Dan leg ik wel uit waar je me kunt vinden.'

'Doei, Mack. Veel plezier,' zei Mary Grace, wetende dat we hem geen berichtje zouden sturen. Ze was geen fan van feestjes of grote gezelschappen. Hoewel ze was veranderd sinds ik haar had leren kennen en een beetje uit haar schulp was gekropen, gaf Mary Grace nog altijd de voorkeur aan haar boeken en eenzaamheid. Ik was genoeg voor haar. Ze had geen enkel vermaak nodig. Er was nooit ook maar enige druk om haar te imponeren of om een ingewikkelde stunt uit te halen om haar mee te vragen naar het eindexamenbal, zoals bij de meeste meisjes van onze leeftijd.

Ze draaide zich om en hief haar gezicht naar me op. 'Vanavond is de eerste van vele keren dat we iets te vieren zullen hebben. De volgende zal de dag zijn dat we afstuderen,' zei ze, en ze deed haar best om enthousiast genoeg te klinken voor ons allebei.

'Daarna de dag dat je ja zegt en mijn vrouw wordt. De dag dat ons eerste kind wordt geboren,' voegde ik eraan toe, want ik ging echt niet doen alsof dat niet mijn intentie was.

Mary Grace fronste en keek lichtelijk verontrust. Vervolgens legde ze haar hoofd tegen mijn borst. Haar hand lag op mijn hart. 'We hebben ons hele leven nog voor ons. We hoeven niets te overhaasten,' zei ze, alsof het haar nerveus maakte om het over trouwen en kinderen krijgen te hebben.

Dat beviel me helemaal niet. Ik wilde dat zij het net zo graag wilde als ik.

Mijn vingers volgden de contouren van haar voorhoofd, en vervolgens liet ik ze door haar zijdeachtige lokken glijden terwijl we daar zo stonden. Overal om ons heen waren ouders, familie en geslaagden foto's aan het maken. Gelach weerklonk over het veld. Blijdschap overal. Het was normaal. Wat we allemaal zouden moeten voelen. Geen angst of vrees. Maar ik kon er niets aan doen.

'Ik kan je niet kwijtraken, MG,' zei ik, en ik liet mijn hoofd zakken en drukte mijn mond tegen haar slaap.

'Het is gewoon afstand. Niets meer dan dat. We vinden wel weer een nieuw normaal en wennen daar aan. Die vier jaar vliegen voorbij.' Haar woorden waren positief. Alsof ze werkelijk geloofde wat ze zei.

Om me heen zag ik de gezichten van iedereen met wie ik de afgelopen vier jaar herinneringen had gemaakt. Ik zag ze. Maar ik voelde geen verdriet omdat dit misschien wel de laatste keer was dat ik ze ooit zou zien. Het liet me koud. Weggaan uit deze stad, weggaan van deze mensen, was makkelijk. Ze waren mijn verleden en daar had ik vrede mee.

'Dank je wel,' zei Mary Grace, en ze maakte zich van me los om me weer aan te kijken.

'Waarvoor?' vroeg ik.

Ze wuifde met haar hand naar de mensen om ons heen. Het tafereel waar we ons in bevonden. Het tafereel waarnaar ik stond te kijken en waarmee ik me niet verbonden voelde. 'Dit. De herinneringen. De momenten. Totdat jij in mijn leven kwam, ging ik simpelweg naar school, werkte en ging naar huis. Geen sociaal leven. Geen dansfeesten, geen sportwedstrijden. Niets. Maar jij...' Ze ging op haar tenen staan om zo dicht naar me toe te leunen

dat haar neus de mijne aanraakte. 'Jij hebt me een leven gegeven. Jij hebt me laten zien hoe ik kon genieten van de middelbare school. Ik ga hier niet weg met nare herinneringen. Ik heb de meest fantastische tijd gehad en de afgelopen twee jaar zullen de beste herinneringen ooit zijn.' Ze boog naar me toe om me te kussen.

Ik hield haar stevig vast en zoog in me op hoe het voelde om haar in mijn armen te houden. Totdat Mary Grace in mijn leven kwam, had ik werkelijk helemaal niets leuk gevonden aan de middelbare school. Ik was leeg en voelde geen echte blijdschap, alleen goedkope en vluchtige kicks. Zij gaf mijn leven betekenis. Ze vulde een leegte waarvan ik niet had beseft dat-ie er was.

'Die dag, de allereerste dag, hoe wist je dat ik het was?' Het was een vraag waar ik vaak over had nagedacht maar die ik haar nooit had gesteld. Ergens had ik het nooit willen vragen omdat ik het gevoel niet wilde verpesten dat het me had gegeven. Voor mij had het gevoeld als het lot. Ik was bang dat de herinnering minder betekenis zou hebben als het iets simpels was geweest als mijn naam die in mijn notitieboek stond of zoiets onnozels. Maar nu we hier stonden aan het eind van de twee middelbareschooljaren die we samen hadden doorgebracht, wilde ik het weten. Ik was dapper genoeg om het te vragen.

Mary Grace grinnikte en haalde haar linkerschouder op. 'Je glimlach.'

'Mijn glimlach?'

Ze knikte. 'Ja. Ik had je jarenlang geobserveerd. Ik hield van je glimlach. Die was speciaal. Die was echt. Macks glimlach was meer een soort grijns, alsof hij eeuwig iets in zijn schild voerde. De jouwe was oprecht. En toen je op die avond met de notitieblaadjes voor het eerst naar me glimlachte, wist ik dat jij het was.'

Dat antwoord was volmaakt. Fucking volmaakt.